

НЕДЕЉА О БЛУДНОМ СИНУ

свешти аџосџол Тимоџеј, свешти мученик Анаџтасије

Лк. 15, 11 - 32, зч. 79; 1Кор. 6, 12 - 20; зч. 135

архимандрит Јован (Крестјанкин)

ЉУБАВ ЈЕ ИЗНАД ЗАКОНА

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Пријатељи моји, синови и кћери Оца нашег Небеског, друга припремна недеља пред Велики Пост назива се недеља о блудном сину. Ту је причу окупљенима изговорио сам Спаситељ и њој претходне речи: „Тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божијим због једнога грешника који се каје“ (Лк. 15, 10). Приближава се време покајања и Отац Небески нас уверава да се због грешника који схвата своје несрећно стање, који тражи милост Божју кроз покајање, „треба се радовати и веселити, јер мртав беше и оживе, изљубљен беше и нађе се“ (уп. Лк. 15, 24). Грех јесте смрт, покајање – повратак у живот. Прожмимо се овом истином и пост ће за нас постати време исцељења душе и Господ ће се зарадовати због нас, грешника који се кајемо.

А ја бих вам рекао да је прича о блудном сину прича о Љубави,

о несхватљивој, безграничној Љубави Небеског Оца према нама - грешној и блудној деци Његовој. Крштењем добивши залог спасења оних који су усиновљени Богу, ми више нисмо робови, нисмо најамници, ми смо његови синови и кћери – наследници Царства свога Небеског Оца. Љубав очева нас обгрљује, она је божанска и свемоћна – милосрдна је, дуго трпи и што је најважније – никада не престаје. Она је способна да са дна ада позове и врати достојанство синова свима који у покајању припадну Оцу.

Ко се неће сетити тренутака у својем животу, када је слично блудном сину одбацивао Божју Љубав, злоупотребљавајући слободу својих безумних жеља и планова?

Ко од нас, добивши у наследство дарове Божјие, дубоки ум, таланте, није их приписао себи, заборављајући на дародавца и користећи дарове на зло и самом себи, а често и другим људима.

Њему је драг. Био је мртав и оживео је, био је изгубљен и нађе се. Љубав је изнад закона, изнад правде закона. Љубав привлачи, а не одбацује. Срце, пак и душа човека су осетљиви, ране на души су исто тако болне као и ране на телу. Очево прихватање јесте јелеј на болесној души, он оснажује намеру и одлучност сина на покајање. Дубоки покајнички вапај пале, али жедне опроштаја душе, вапај истинског смирења и синовске преданости Отац чује.

нога грешника који се каје“ (Лк. 15, 10). Сачувајмо и ми у срцу, браћо и сестре, ову истину речи Божје, да би се и ми радовали због себе, заједно са Анђелима.

Увек имајмо на уму то да не постоји грех који би победио милосрђе и човекољубље Божје. Зато, ма како да се догоди да сагрешимо, ма у какве вражије обмане у животу да се уплетемо, никада не очајавајмо у Божјој милости, већ да се са вером, на дом и покајањем враћамо Оцу

Кад људи имају у себи страх Божији, тихо је и слатко живети на земљи. Али, у данашње време људи су почели да живе по својој вољи и разуму, напустивши свете заповести и надајући се да ће без Господа наћи радост на земљи. Они не виде да је једино Господ наша радост и да се једино у Њему весели душа човекова. Он греје душу као што сунце греје пољско цвеће и као ветар који га њише и додаје му живот. Господ нам је све дао да бисмо Га славили. Али, свет то не увиђа. Како би и могао разумети оно што није видео нити окусио? Кад сам био у свету и ја сам мислио да сам срећан на земљи: био сам здрав, леп, богат и људи су ме волели. И тиме сам се хвалио. Али, када сам познао Господа Духом Светим, почео сам на сву срећу овога света да гледам као на дим који разноси ветар. Благодат Светога Духа радује и весели душу, и она у дубоком миру сагледава Господа, заборављајући земљу.

свешти Силуан Аџонски

„Оче, саџријеших небу и шеби, и више нисам достојан назвати се сином твојим“ (Лк. 15, 21). И очев целив и ликујућа радост били су његов одговор. Моментално Отац уздиже грешника, дајући му сва права сина – наследника.

„Изнесише најлепшу хаљину и обуцише ја, и подацише му ирџиен на руку и обућу на ноге. И доведише шеле ујојено ше закољише, да једемо и да се веселимо“ (Лк. 15, 22,23). Победа живота над смрћу увела је покајање у дом.

„Тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божијим због јед-

нашем Небеском, знајући да нас Његова милост чека, а љубав неће закаснити да нам изађе у сусрет и прими нас у Своје Очинско наручје, омије наше греховне ране, исцели болести, да би живот вечно живео у нама.

„Похиџај да ми ошвориш очинско наручје, развратио сам иџирошио животи свој. Сџасишељу не ирџезри сада осирошело срце моје, које уицире иоилед на неиошрошиво боџасџиво милосрђа Твоџа. Јер Теби Госпoде у умилењу ваиџијем: саџреших Оче небу и Теби“.

Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

Ко то, примивши у потпуности реч Божју за путовању у животу, није ју изопачио или потпуно одбацио?

А Отац нас све чека, Отац, у чијим је рукама свемоћни Промисао о сваком човеку, једним мигом могући да заблудело чедо

очевог благог савета и надзора отисне на свој неизвесни животни пут. Сурово својевољно срце не осећа бол коју причињава другима, заборавља на све добро што му је било даровано љубављу. „И послије неколико дана покупи млађи син све своје, и отиде у зе-

Гријех одваја од Бога Који је наш вјечни живот. Кроз честе исповијести гријех губи своју моћ, заводљивост и пријатност. Ако би се људи често и искрено кајали – како брзо би се истопиле њихове страсти, а њихови гријехови изгубили своју снагу. Треба бити строг према себи, нештедице себе осуђивати, енергично се борити против својих похота и лоших навика и свом снагом тежити ка свом преобраћању, кроз искрено покајање, уздржљивост, кроз дјела љубави, а прије свега кроз молитву срца. Осјећати дубок бол због гријеха – то је Божији дар; то је пуно покајање - самоосуђивање са чврстом намјером да се остави досадашњи огрјеховљни живот, да се постане нови човјек, да се с Богом и сопственом савјешћу измири. То је, такође, и чврсто повјерење у Божију свеопраштајућу доброту. Само онај ко се свјесно и искрено каје – добиће опроштење. Док непокајанима слиједи – пропаст.

свешти праведни Јован Кронштајтски

врати у разум Истине, чека, дарујући жељену и за синовство потребну слободу. Очева љубав чека само узвратну љубав, не лишшавајући нас слобода избора у животу. Отац наставља да чезне и чека наш повратак.

У причи су Отац и Његова два сина.

Старији, који је одрастао у *Очевом дому, чуо је од Оца: Чедо, ти си свагда са мном, и све моје жисте твоје* (Лк. 15, 31).

Млађи, као онај који има потребу у нарочитој Очевој бризи, вољени.

И ето, он, не препознавши сву благодет живота под окриљем Очевој Йубави, не познајући сву превртљивост и стрмоглавост житејског мора, не познавши себе, пожелео је слободу, да се без

мљу далеку“ (Лк. 15, 13). Али где побећи од лица Божјег? Божји Промисао посматра бегунца, и из жаљења према заблуделом попушта на њега сурове животне лекције. Наследство добијено од Оца брзо се топи у вихору саблазни. Опијум слободе и ласкања користољубивих „пријатеља“ заглашују ум, призрак среће изазива вртоглавицу. А грех неприметно, али господарски почиње свој застрашујући и разарајући посао. И ево, младић је већ у потпуности роб греха: „*просу имање своје живећи развратно*“ (Лк. 15, 13). Са грехом у живот улази пустош, тело се мучи, душа скапава од глади. Сумрак усамљености и сурова тишина царују тамо где је до недавно киптело весеље. Пријатељи су га напустили, нема ни

ко би му помогао, нити ко да саосећа... Сиромаштво је узело свој жалосни данак, бришући и сећање на живот у изобиљу. „*А кад пошроши све, настјаде велика глада у земљи..., и он поче оскудијеваши*“ (Лк. 15, 14). Ужасавајуће, жалосно стање за размаженог сластољупца. Скотоподобно стање душе низводи га у друштво свиња и „*жељаше најчистији шрбух свој рошчићима које свиње јеђаху*“ (Лк. 15, 16), али и тога је био лишен. Божји Промисао је неумољив, а они који су били око њега јесу само оруђа његове власти.

Тако Човекољубиви Господ, не желећи смрти грешника, различитим путевима и разноврсним начинима допушта да се осети Његово присуство, призива на покајање.

Душа палого преживљава тешке тренутке. Може ли да смогне снаге да се сети очеве љубави или ће наставити на љавољем поводцу до краја, бесмртном душом исплативши учињене грехе?

Размишљај, размишљај... Осмишљавање свега што се догодило разоткрива сву мрскост греха: васкрсавање у сећању светлих тренутака живота у Очевом дому рађа грижу савести и мења грешни облик мисли. Душа се враћа у живот кроз снажну борбу, носталгију и муку духа. „*А кад дође себи*“ (Лк. 15, 17), постепено све схвата и догађа се дубоки препород у души грешника, његов препорођај за нови живот. Покајање је у њему уништило самољубље, гордост и стид и у смиреном се срцу јавила одлучност да моли за помиловање: „*И оставиши отиде*

оцу својему“ (Лк. 15, 20)

Колико нам само примера даје свето Јеванђеље, када у тренутку раскајања и отвореног противљења добру и злу, само воља грешника чини последњи избор. Бог се бори са љаволом, а бојно поље је људско срце. Бог чини чудо једино као одговор на веру и поверење самога грешника. Господ чека.

Пошто је продао Господа и издао крв невину, Јуда се раскајао. И то је био последњи призив Божије Йубави. Његово покајање љаво је уграбио очајањем и он „*отиде ше се обеси*“ (Мт. 27, 5).

Апостол Петар, који је исповедио Христа као Сина Божјег, одрекао се Господа, али кратки поглед божанственог страдалца пробо је његово срце и он „*изишавши најоље, йлакаше торко*“ (Мт. 26, 75). Осећај скрушености због греха, вера, нада и љубав, вратили су му достојанство Христовог Апостола.

И нама, у тренуцима нашег раскајања због пада, као некада Петру, одзвања Спаситељев глас: „*волиш ли Ме*“ (Јн. 21, 17)? У тим судбоносним духовним тренуцима Господ од нас више не очекује спољашње испуњавање Закона, већ срце које је способно да се љубављу одазове на несхватљиву и безграничну љубав Божју. Бог је увек близак човеку, али човек није увек тако близак Богу.

Грешник је још далеко, споро, али већ се приближава, са намером да се каје, „угледа га отац... и сажали му се, и потрчавши загрли га и пољуби“. Очево срце не суди да ли је онај који се враћа исправан или крив, јер он је син,